

ویرایش نهایی سیاست‌های پیشنهادی نظام قانون‌گذاری ارشالی به مجمع تشخیص مصلحت نظام

پیش‌نویس سیاست‌های کلی قانون‌گذاری

- ۱- توجه به موازین شرع به عنوان اصلی‌ترین منشأ قانون‌گذاری در تنظیم و تصویب طرح‌ها و لوایح قانونی.
- ۲- ارزیابی و پالایش قوانین و مقررات موجود کشور از حیث عدم مغایرت با موازین شرعی و قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و ایجاد سازوکار لازم برای تضمین اصل چهارم قانون اساسی نسبت به کلیه مقررات لازم‌الاجرا.
- ۳- تعیین سازوکار مناسب برای عدم مغایرت مصوبات مراجع تصویب‌کننده مقررات با قانون اساسی.
- ۴- نظارت بر عدم مغایرت قوانین با سیاست‌های کلی نظام با همکاری شورای نگهبان و مجمع تشخیص مصلحت نظام و تصویب قوانین لازم برای تحقق هریک از سیاست‌های کلی نظام.
- ۵- تعیین عرصه صلاحیت مراجع وضع مقررات لازم‌الاجرا براساس نص یا تفسیر اصول قانون اساسی از جمله: «آئین‌نامه، تصویب‌نامه و بخش‌نامه موضوع اصل یکصد و سی و هشتم»، «قانون آزمایشی و اساس‌نامه موضوع اصل هشتاد و پنجم»، «برنامه و خط‌مشی دولت و تصمیمات موضوع اصل یکصد و سی و چهارم» و «آرای وحدت رویه و ضوابط موضوع اصل یکصد و شصت و یکم» و تعیین جایگاه این مقررات در سلسله مراتب مقررات.
- ۶- تعیین حدود اختیارات مجلس در اصلاح لوایح.
- ۷- تعیین اختیارات مجلس در پیش‌بینی میزان درآمدها، هدف‌گذاری‌ها و اولویت‌های اجرایی سالانه در بودجه سالانه و چگونگی تخصیص منابع به اهداف مقرر در آن با تصویب قانون لازم یا اصلاح آئین‌نامه داخلی مجلس.
- ۸- تعیین وظایف دولت و مجلس در مورد تعداد وزراء و وظایف و اختیارات آنان و وظایف قانونی رئیس‌جمهور موضوع اصل شصتم و یکصد و بیست و چهارم قانون اساسی و هرگونه ادغام، الحاق، انتزاع و ایجاد سازمان‌های اداری.
- ۹- رعایت اصول قانون‌نگاری و قانون‌گذاری از قبیل «قابل‌سنجش و قابل‌اجرا بودن قانون»، «معطوف بودن به نیازهای واقعی»، «ابتناء بر مطالعات پژوهشی و نظرات کارشناسی»، «عدم تعارض با سایر قوانین و انطباق با اسناد بالادستی»، «استحکام در ادبیات و اصطلاحات حقوقی» و «بیان‌شناسه تخصصی و ضرورت پیشنهادی هریک از لوایح و طرح‌های قانونی» و تعیین سازوکار برای انطباق لوایح و طرح‌های قانونی با آن.

- ۱۰- تنقیح و تعیین شناسه (کدگذاری) قوانین موجود کشور با جدیت لازم.
- ۱۱- تعیین مرجعی از سوی مجلس شورای اسلامی برای تشخیص قابلیت که در اصل هفتاد و پنجم قانون اساسی ذکر شده است، قبل از طرح و اعلام وصول.
- ۱۲- ضابطه‌مندسازی و ایجاد نصاب بالا برای ارجاع موارد اختلافی به مجمع تشخیص مصلحت نظام.
- ۱۳- بازنگری در مصوباتی که براساس مصلحت در مجمع تشخیص مصلحت نظام تصویب شده است، از حیث تعیین دوره اعتبار مصلحت.
- ۱۴- رعایت صلاحیت ذاتی قوای سه گانه و امکان پاسخگویی مسئولان ذیربط در قوانین موجد نهادهایی از قبیل شوراهای عالی و مجامع و بازنگری در قوانین موجود این نهادها.
- ۱۵- تدوین برنامه‌های کوتاه‌مدت و بلندمدت قانون‌گذاری با رعایت پیوستگی دوره‌های مختلف براساس اولویت‌های قانون‌گذاری از جمله «گره‌گشایی از امور اجرایی کشور»، «اصول اجرا نشده قانون اساسی»، «سیاست‌های کلی نظام»، «مطالبات و رهنمودهای رهبری در آغاز هر دوره»، «برنامه توسعه پنج ساله» و نگاه نظام‌مند به قوانین برای حصول اطمینان از کارآیی و اثربخشی آن.